

Това ѝ зададо още по-голям страхъ. Никой не можялъ да отбере къдѣ отишли родители-ти ѝ съ Бояна. А ти знаяла твърдѣ добрѣ, че Боянъ былъ распаленъ отъ гнѣвъ, та може нѣщо да е наврѣдилъ родители-ты ѝ и за това го водять на сждѣ при селскыя-тъ старѣа и той былъ Драганъ. Въ прѣголѣмж-тж си грыжж и тжжж молила си само Богу, и за Бояна и за себе си.

Около четырь-тѣхъ чяса прѣзъ ноць-тж ти слуша вѣнъ нѣкакво шюшюкване; а тѣ были дошли родители-ти ѝ съ Бояна. Бояджій-тъ зель дщерж си за ржжж и рѣкълъ: Славке, обычяшь ли Бояна отъ все сърдце? — а тя отговорила: за това азъ ли съмъ крива? и вые го отъ сърдце обычяте. Родители-ти ѝ хванжли ржцѣ-тѣ имъ, и благословили и двамына-та като свои дѣтца. Славка отъ страхъ была като прѣнесена, и не знаяла, да ли е това сынъ, или наистинж.

10.

ЗА БОЯНА ПРИКАЗВАТЬ ЛОШЕ.

Кога-то на другж-тж Недѣлж попъ-тъ обржчилъ въ чърквж учителя Бояна съ Славкж, сдѣрвили ся отъ чудо и мало и голѣмо. Главатаръ-тъ Драганъ излѣзвалъ изъ чърквж като разгнѣвенъ лвъвъ, заканвалъ ся прѣдъ венчыкы, и ся заклинялъ, че нѣма да ся остави, дори не смаже лжжливый-тъ бояджія заедно съ всичко-то му до мородіе и учителя: дори гы или не испжди изъ село, или венчыкы тѣхъ не прикара въ тъмницж, или на вѣсно. При всичко това Боянъ и Славка слѣдъ три недѣли си направили свадбж-тж твърдѣ весело напукъ на сърдитый Драгана.

Кога-то младоженци-ти ся прибрали вечеръ-тж, Славка пада на врата на Бояна и казва: О Боже, колко съмъ честита! азъ още и сега не можж да повѣрвамъ, да ли е всичко това на истина! Казвать, че имало женидбы жялостны и злополучны; да ли може нѣкога и ные да прѣстанемъ да ся обычямы, и да ли щемъ помысли нѣкога за раздѣлж, както що правять мнозина, та ходять да ся напуцать?

Боянъ на това ѝ отговорилъ: ные двамынка-та до гдѣ сме живи, щемъ бждемъ благополучни, нъ трѣбва сега да си заврѣжемъ единъ тричлененъ завѣтъ. И до кога-то го